

VÓÓR HOOFDSTUK 0

Een Gouden Neus

Ken je Siem Wrongel uit Pommelen nog? Hij was de zoon van een parfumdirekteur en hij had per ongeluk al twee nieuwe geurtjes uitgevonden, terwijl hij nog maar negen jaar was! Aan zijn neus lag het niet, want die rook nog minder dan de neus van zijn schoen. En hij kwam ook nooit naar het geheime laboratorium van zijn vader en moeder, hoe vaak ze dat ook hoopten.

Maar waar lag het dan wel aan? Dat wist niemand. Maar zijn geurtjes waren subliem en zijn eerste geurtje heet zelfs Siem Subliem 1.

De parfumbabriek van meneer en mevrouw Wrongel heette Hemelse Neuzen. Natuurlijk waren de succesvolle Wrongels uitgenodigd op het jaarlijkse parfumdirecteursbal. Daar werd dit jaar voor het eerst een Gouden Neus uitgereikt aan de beste parfumbabriekdirecteur van het land. Iedereen fluisterde dat de Wrongels deze nieuwe prijs vast en zeker zouden gaan winnen met hun manjiefieke geurtjes. Precies op die dag zou ook nog eens hun nieuwste geurtje klaar zijn en alle mensen op het bal zouden daar een miniflesje van krijgen. En daar fluisterde iedereen ook over. ‘Dat is vast weer briljant. We zijn zó nieuwsgierig!’

‘Als we de Gouden Neus winnen, komt dat door ál onze manjiefieke geurtjes, Siem,’ zei meneer Wrongel trots. ‘Dus ook door jou, want door Siem Subliem 1 zit jij in ons team. En daarom mag jij mee naar het bal. Is dat niet leuk?’

‘Moet ik dan dansen?’ vroeg Siem bezorgd.

‘Ja, maar niet te wild,’ zei meneer Wrongel.

‘En je moet nette kleren aan,’ zei mevrouw Wrongel.

HOOFDSTUK 0

Een foto

Het bal was op de laatste zondag van de herfstvakantie en de voorbereidingen waren al in volle gang. Er was een duur kasteeltje gehuurd en er waren dure rozen en taarten besteld en dure uitnodigingen verstuurd aan speciale gasten. En omdat het de eerste Gouden Neus was, kwam tien dagen voor het feest iemand van de krant bij de familie Wrongel langs voor een interview.

De mevrouw van de krant was nieuwsgieriger dan een aap en wilde alles weten.

Maar meneer Wrongel vertelde mooi niks. Wat ze ook vroeg, hij zei bij iedere vraag dat het antwoord verschrikkelijk geheim was.

‘Hoe bedenkt u uw geurtjes?’ vroeg ze bijvoorbeeld.

‘Parfum maken is een verschrikkelijk geheime bezigheid,’ zei meneer Wrongel met een uitgestreken gezicht.

‘Waar maakt u ze dan?’

‘In ons buitengewoon geheime laboratorium.’

‘En waar is dat?’

‘Op een enorm geheime plek,’ zei meneer Wrongel.

‘En staan daar machines en apparaten?’

‘Misschien. Maar áls ze er al zijn, zijn dat uiterst geheime apparaten en machines.’

‘Maar u vertelt helemaal niets,’ zei de mevrouw van de krant geïrriteerd. ‘Hoe kan ik nou zo een artikel schrijven?’

‘Schrijft u maar op dat alles zwaar geheim is. Dat snappen de mensen wel. We houden zelfs geheim hoe ons nieuwste geurtje heet. We stoppen het in een vierkant, roze doosje en de mensen zien de naam pas als ze het doosje hebben gekocht en opengemaakt. Het enige dat de mensen mogen weten, is het geheim van onze neuzen.’

‘Wat is er dan met jullie neuzen,’ vroeg de mevrouw. ‘Ik zie er niks aan.’

‘Dat ziet u goed,’ zei meneer Wrongel trots. ‘Je ziet het niet, maar ze zijn ons geheime wapen. Ze kunnen ruiken als een beer. Onze neuzen zijn zo goed, dat ze een windje van een mug al kunnen ruiken.’

De mevrouw schreef dat meteen op. *Wapen - berenneus - windje - mug.*

‘En wie ben jij?’ vroeg ze aan Siem.

‘Ik ben Siem. Ik heb ook wel eens een geurtje gemaakt,’ zei Siem net zo trots.

‘Maar dat is ontzettend geheim,’ zei meneer Wrongel. ‘Onze zoon is ons andere geheime wapen.’

Dat schreef de mevrouw ook op. *Zoon - geurtje - tweede wapen.*

‘En Struis ook,’ zei Siem behulpzaam.

‘Niet,’ zei meneer Wrongel.

‘Wel. Anders is het niet eerlijk,’ zei Siem verontwaardigd.

‘Wie is Struis?’ vroeg de mevrouw, die ineens driftig doorschreef.

‘Mijn struisvogel. Die heb ik voor mijn verjaardag gehad. Van opa en oma Pierewaai. Die wonen aan de overkant. Op een struisvogelboerderij. Die heet *Landgoed Pierewaai*. Met Struis heb ik mijn eerste geurtje gemaakt. In het ketelhuis. Zal ik hem even halen?’

‘Dat hoeft niet, Siem,’ zei meneer Wrongel nadrukkelijk.

‘Ja, leuk,’ zei de mevrouw, die doorschreef. *Struisvogel – derde wapen – Landgoed Pierewaai – ketelhuis.*

Siem rende de Pommelsestraatweg over, raapte snel een vers ei uit een veld en haalde Struis uit de Kriel.

Samen renden ze terug.

‘Alstublieft. Een ei. En dit is Struis. Hij is hartstikke slim.’

Helaas voor de mevrouw zei Struis nog minder dan meneer Wrongel, maar ze bleef gewoon schrijven. *Struis Wrongel – slim – ei.*

‘Hoe kunt u nu zo veel schrijven als niemand u iets vertelt?’ vroeg meneer Wrongel, die het zat werd.

‘Ik fantaseer er een beetje bij,’ zei de mevrouw.

‘Dan klopt het toch niet?’

‘Als u wilt dat het klopt, moet u iets vertellen.’

‘Nee. Ik vertel niks. Alles is geheim,’ zei meneer Wrongel wrevelig. ‘Zijn we nu dan klaar?’

‘Bijna. Alleen de foto nog. Gaat u daar maar staan. In uw bloementuin. Met zijn vieren. U, uw vrouw en uw zoon, en Struis Wrongel.’

‘Struis Wróngel?’ herhaalde meneer Wrongel verbluft.

‘Zo heet hij toch?’

‘Ja! Dat is leuk!’ riep Siem vrolijk.

Meneer Wrongel klemde zijn lippen op elkaar. Een stinkende struisvogel in zijn bloementuin was wel het laatste wat hij wilde. Maar waarschijnlijk ging ze daarna weg en hij ging gehoorzaam in de bloementuin staan voor de foto.

Siem sloeg zijn arm om Struis’ nek en straalde, maar meneer en mevrouw Wrongel kregen een zere neus van de struisvogellucht.

‘Iets vrolijker kijken,’ zei de mevrouw. ‘Nog iets vrolijker. Wat is er toch? U kijkt alsof uw hond net is doodgegaan.’

‘We hebben geen hond,’ piepte mevrouw Wrongel.

‘Nee. We houden niet zo van dieren,’ snotterde meneer Wrongel.

Maar toen deden ze nog een keer extra hun best en lachten als mensen die kiespijn hadden in al hun kiezen tegelijk en stonden ze er opeens toch een beetje vrolijk op.

‘Ik maak er een mooi artikel van,’ beloofde de mevrouw. ‘En ik wens u veel plezier op het grote bal over tien dagen. Succes met uw nieuwe geurtje.’

Ze zwaaide en vertrok.

‘Eindelijk. Die is weg,’ zei meneer Wrongel.

‘Mag Struis nog even hier blijven?’ vroeg Siem.

‘Nee. Daar kunnen onze neuzen echt niet tegen, Siem,’ zei meneer Wrongel.

‘Wij worden een beetje misselijk van Struis,’ zei mevrouw Wrongel. ‘Breng hem maar vlug terug naar de overkant. Maar je mag vandaag wel je goudvissen in onze keuken zetten. Is dat niet leuk?’

‘Ja,’ loog Siem beleefd. Hij had de oranje vissen van zijn

vader en moeder gekregen, dus het was niet aardig om te zeggen dat hij ze oersaai vond. Struis was duizend keer leuker dan die twee zwemmende wortels. Helaas werkte zijn struisvogel op hun neusspieren. Gelukkig had hijzelf niet zo'n berenneus. Anders werd hij nog misselijk van zijn eigen huisdier.

Terwijl Siem Struis weer naar de Kriel bracht, haalden de Wrongels opgelucht adem. 'Wat stinkt dat beest,' rilde mevrouw Wrongel.

'Als de wind van een olifant,' huiverde meneer Wrongel. 'Ik snap niet dat onze bloedeigen zoon zo dol kan zijn op zo'n stinkbom. Hij ruikt nog steeds niks, hè?'

'Nee. En hij wil ook nog steeds struisvogeldirecteur worden,' zei mevrouw Wrongel wrang. 'Terwijl we zulke leuke plannen met hem hadden. Het is gewoon een ramp. Sst, daar komt hij alweer.'

Siem huppelde vrolijk de bloementuin in. 'Mag ik met Jannes mee rommel ruilen?' vroeg hij.

'Straks. Zeg, Siem, zullen we eerst nog eens een keer samen naar de kelder gaan?' vroeg meneer Wrongel.

'Dat hoeft niet, papa. Ik ruik toch niks,' zei Siem, die wel snapte waarom zijn vader dat vroeg. Zijn vader en moeder hoopten nog steeds dat zijn neus het op een dag ging doen en hij toch parfumdirecteur wilde worden.

'Maar ik zou dat wel heel fijn vinden,' drong meneer Wrongel aan. 'Misschien ruik je al een piepklein muizenbeetje. Zullen we dat eens proberen?'

'Oké.' Met een zucht volgde Siem zijn vader naar het geheime laboratorium in de kelder. Dat leek nog het meest op de binnenkant van een groot ruimtestation. Alles blonk en glom en schitterde. In brandschone kasten stonden duizenden potjes met poeders, tabletjes en vloeistofjes. Op planken lagen ronde schijven samengeperste geurstoffen en tegen de muren

stonden de glazen geurzoekers die zijn vader zelf had bedacht.

Op een tafel midden in het laboratorium stond het hagelnieuwe geurtje Wrongel 15 in een glazen kruik. De roze vloeistof walmde zacht.

Meneer Wrongel haalde de stop van de kruik en Siem stak zijn neus erin.

‘Niks,’ zei hij.

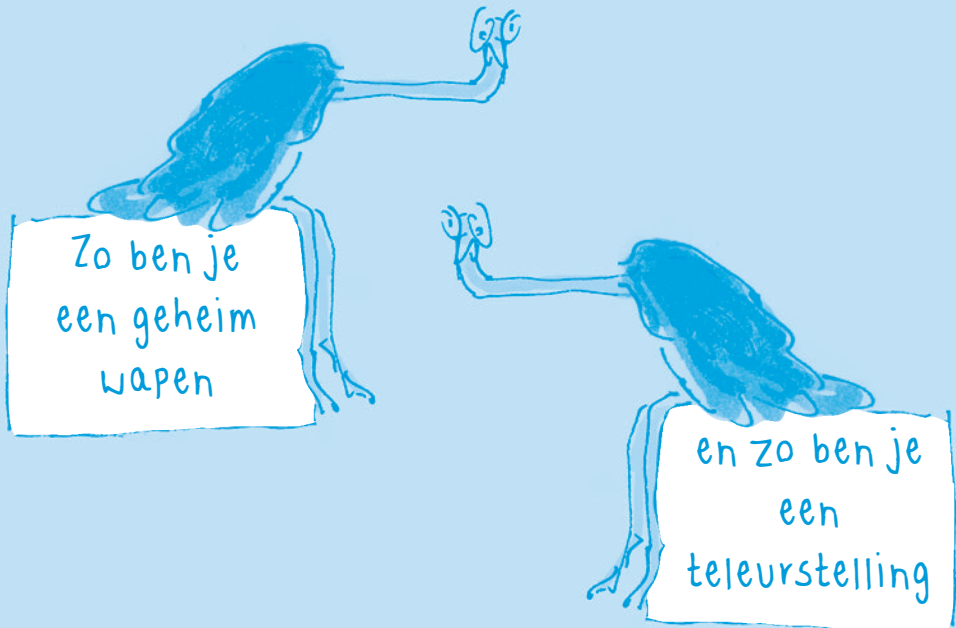
Meneer Wrongel draaide andere flesjes en kruikjes open. ‘En?’ vroeg hij bij ieder flesje en kruikje hoopvol.

‘Niks. Echt niks. Het spijt me.’

‘Geeft niet. Misschien komt het nog,’ zei meneer Wrongel, en hij deed net alsof hij niet teleurgesteld was.

‘Dan ga ik nu naar Jannes,’ zei Siem. ‘Tot straks.’

Hij liep de kelder uit en rende naar de overkant.

NOG EEN HOOFDSTUK 0

Borstels

Jannes stond al op de Pommelsestraatweg te wachten. Achter zijn auto hing een aanhanger vol spullen.

‘Stap in, Siem! We gaan belangrijke dingen doen,’ zei Jannes vrolijk.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Siem.

‘Ergens heen,’ antwoordde Jannes. ‘Ik heb dringend nieuwe onderdelen nodig voor een nieuwe uitvinding. Maar ik heb geen geld. Dus ik ga deze oude spullen ruilen.’

‘Wie wil die spullen dan hebben?’

‘Dat weet ik nog niet.’

‘En wat wil je ervoor terug?’

‘Dat weet ik ook nog niet.’

‘En wie heeft dat-wat-je-nog-niet-weet? En waar woont die?’

‘Dat weet ik bijna. We doen kop of munt. Kop is naar links, en munt is naar rechts.’ Jannes gooide een muntje en ving het op. ‘Kop. Dan gaan we naar rechts.’

‘Kop was naar links, hoor,’ giechelde Siem.

‘Precies, Siem. Dus wat zou iedereen doen? Iedereen zou bij kop naar links gaan. Maar wij uitvinders niet. Omdat we anders denken.’ Jannes gaf gas en stuurde rechtsaf.

Siem draaide zijn raampje open en voelde de wind door zijn haren gaan. ‘Ik kom in de krant,’ vertelde hij. ‘Met Struis. Die heet nu Struis Wrongel. Mijn vader en moeder hebben waarschijnlijk de Gouden Neus gewonnen.’

‘Wat heb je nou aan een gouden neus?’ snoof Jannes. ‘Ik heb liever gouden hersenen. Daar kan ik iets mee uitvinden en dan kom ik in de geschiedenisboekjes naast Isaac Newton en Albert Einstein. Die hadden ook gouden hersenen.’

‘Daar wil ik ook wel naast staan,’ zei Siem.

‘Dat is goed, Siem. Wij samen. Daarom moeten we nu iets bijzonders zoeken.’

Siem keek uit het raam en zocht iets bijzonders.

‘Daar,’ zei hij ineens. ‘Dat bord met die rode pijl!’

Jannes sloeg af en stopte bij een benzinstation. De pijl wees naar een nieuwe wasserette. Daar mochten alle klanten voor één euro hun auto laten wassen.

Jannes koppelde de aanhanger los, haalde een muntje en wachtte tot ze aan de beurt waren. Fluitend reed hij zijn auto de wasserette in.

‘Opa wast de auto toch altijd met een tuinslang?’ zei Siem, die daar wel eens bij hielp.

‘Daarom gaan we er juist in,’ zei Jannes. ‘Het is niet nodig en we doen het toch. Doe je raampje dicht.’ Hij stapte uit, drukte op een knop en stapte vlug weer in.

Het wassen begon en Siem keek zijn ogen uit. Eerst was het nog wel grappig, want ze werden van alle kanten bespoten met water en schuim. Maar plotseling doken er reusachtige borstels op de auto af. Met een enorme herrie draaiden en sloegen ze aan alle kanten tegen de auto aan.

‘Het lijkt wel of we in een wasmachine zitten!’ riep Siem geschrokken.

‘Dat is ook zo!’ riep Jannes terug. ‘Een wasserette doet precies hetzelfde als een wasmachine. Draaien, soppen en spoelen.’

‘Gaan we dan ook nog centrifugeren?’ riep Siem bezorgd.

‘Ik hoop het wel. Dan worden onze hersens geschud en bedenken we onderweg naar huis iets briljants!’

Siem hoopte juist van niet. Hij schudde zijn hoofd liever zelf een beetje.

Maar gelukkig ging het centrifugeren niet door. Een sissende stang blies de auto droog en Jannes reed weer naar buiten.

‘Nu glimmen we als een kerstbal,’ zei Jannes. ‘En we ruiken naar roosjes.’

‘Dat ruik ik toch niet,’ zei Siem. ‘Wanneer gaan we nou spullen zoeken?’

‘Nu.’ Jannes liep naar het winkeltje en vroeg of hij iets